

DIE SWART WUJPERD

No. 38
Tiere van die
Heilige Woud

braam le roux

Die Luiperdman beweeg met spoed al onder dekking van die woud langs en net buite gesig van die vegters. Hy is nie juis bevrees dat hy hom so naby die vure teen 'n luiperd sal vasloop nie, want die barbaarse lawaai en geskreeu van die Tiere self is genoeg om die makste roofdier op 'n veilige afstand te hou.

Die Tier wat daar bo tussen die kranse waggehou het, sien hy nêrens nie. Sy het natuurlik gaan veg aan die een of ander kant, dink hy en beweeg versigtig nader na die hoë houtmuur.

Hy hoor die luiperds daarbinne woes knor en grom, en klouter die naaste hoë boom in om te kyk wat agter die muur gaande is. Daar die Tiere die vure ekstra hoog gelaai het met houtstompe, is die omgewing lig genoeg vir die Luiperdman om te sien wat binne aangaan.

Hy tel nie minder as tien luiperds nie—die een so rusteloos soos die ander. Terwyl hy hulle 'n oomblik so sit en betrag, skiet 'n plan hom skielik te binne.

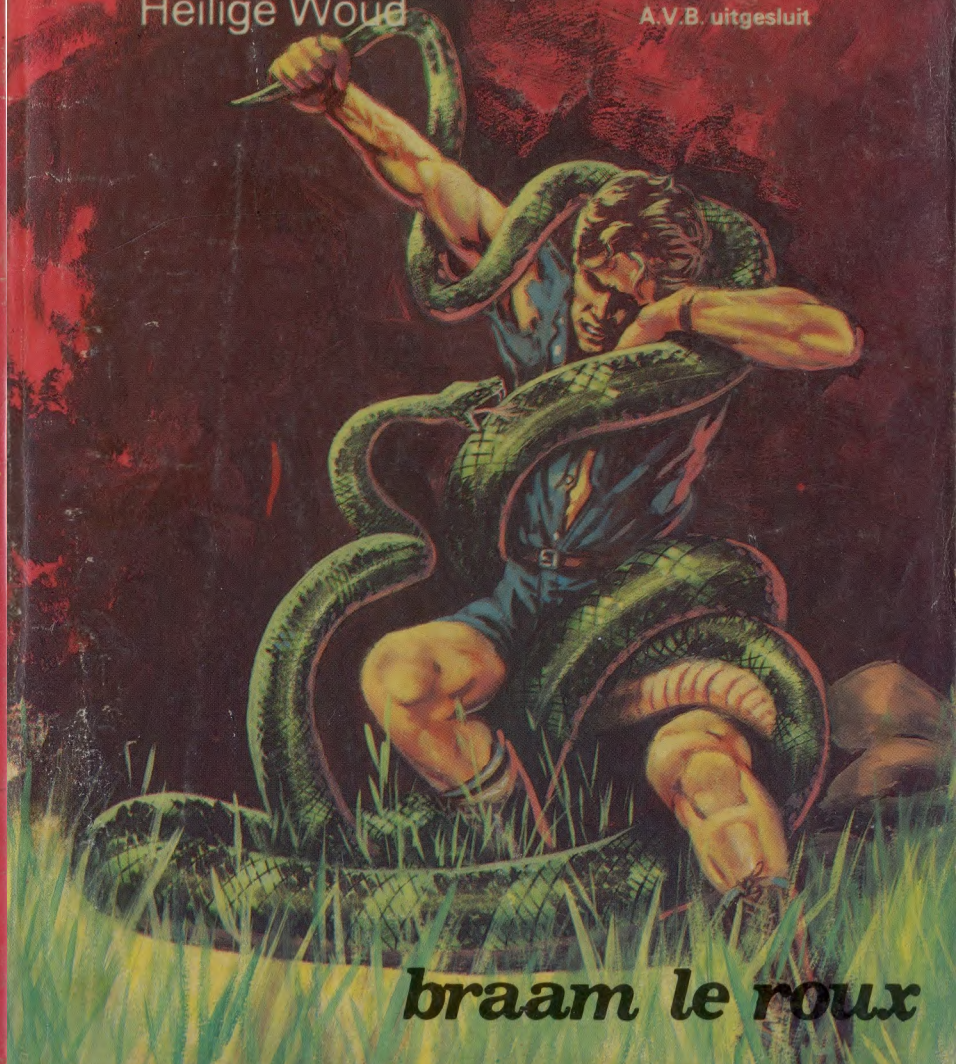
Stofomslag: Chris du Plooy

DIE SWART LUIPERD

No. 38
Tiere van die
Heilige Woud

85 Sent
A.V.B. uitgesluit

braam le roux

Hoofstuk	Bladsy
1. Die einde van Emily	3
2. Slagoffers van Mdabuli	16
3. Sluipers in die Nag	28
4. By die swart bakens	42
5. Voor die Altaar	52
6. Die vlamme dolk	65
7. Die Opstand	79

DIE EINDE VAN EMILY

„Patterson, net 'n oomblik!”

Dan Patterson, wat met bedrukte gemoed staan en luister het na die klaagliedere van Nguo, leier van sy swart safari, stap Carl Eckardt tegemoet waar hy met sy groot liggaam uit die rigting van sy luukse-woonwa aangekuier kom met 'n glasië whiskey in die hand.

„Ja, mnr. Eckardt?” Dan se swart lewendige oë rus vol op die oliemagnaat. Dis waar, flits dit deur sy skedel, van al die miljoenêrs wat hy al op safari geneem het, is die Eckardts, om van hul vriend Dick Norton maar nie te rep nie, gewis die befoeterdste.

„Wat konkel jy en daardie swart lyfwag van jou al weer? Ek het al opgemerk dat sedert ons gisteroggend by die Albertmeer weg is daar 'n verandering onder die draers gekom het en vandat ons 'n uur of wat gelede hier kamp opgeslaan het, is jy kort-kort in gesprek met Nguo. Wat beduie dit, kêrel?”

„Mnr. Eckardt van 'n gekonkel soos u dit noem, is ek geensins bewus nie. Nguo, my lyfwag soos u hom noem, is al jare in my diens en 'n getrouer skepsel as hy sal jy in die ganse Afrika nie kry nie. Hy. . .”

„Ja, ja, goed maar wat. . .?”

„Net 'n oomblik,” keer Dan kalm soos altyd. „U is volkome reg as u beweer dat daar 'n verandering onder die draers gekom het. Hulle. . .”

„Kyk,” bars die gesette Carl weer los, „moenie vir my kom vertel hulle werk te hard nie, hoor! Hulle is net draers in naam en jy weet dit. Hulle ry in die jeep en al tyd wanneer hulle bietjie werk is wanneer my woonwa vasval of as ons kamp opslaan of daar wild kamp toe gedra moet word. Ek sê vir jou. . .”

„Oor werk sal my draers nooit kla nie. Hulle ken my,” sê Dan. „Nee, mnr. Eckardt ek vrees dis 'n saak van ietwat ernstiger aard, hierdie keer en. . .”

„Wat?” dreun Eckardt tussenin en sluk sy glasië leeg.

„U het gehoor wat daardie kêrel Leon Fouché gesê het daar by die meer gisteroggend en. . .”

„O, is dit soos die wind waai?” Carl lag in 'n swaar stem. „My liewe Patterson moenie vir my kom vertel jy steur jou aan sulke oumensstories nie. Ek het jou gehuur omdat almal my vertel het jy

is die beste Afrika-kenner in Nairobi en, nou ja, wel, tot dusver het ek geen rede om te kla nie, maar as jy jou ore gaan uitleen aan al die wilde stories wat Piet, Paul en Klaas jou opdis. . . .

„Mnr. Eckardt, ek het al geleer om niks wat ek hoor sommer as ‚wilde stories‘ te bestempel nie. Te veel jagters en ook ander mense het al in Afrika hul lewens gelaat omdat hulle te geleerd of te slim was om te luister na ‚wilde stories.‘

„My magtig, man,“ en nou is Carl Eckardt werklik boos, „raak jy simpel? Verbeel jou! Ons kom op ’n kamp af by die Albertmeer waar ’n drietal wetenskaplikes besig is om hul tyd te mors met ’n studie van die meer se vis en insekte- en dierelewe. Hulle lyk aldrie na ou fossiele self en die man wat hulle ‚beskerm teen die wildernis en sy duistere gevare‘, soos die een ou langhaar beduie het, is ’n Boer uit Suid-Afrika, van alle mense! ’n Man wat soos ’n egte takhaar hom staan en vergaap het aan my woonwa. In Amerika.

„Ons dwaal ietwat af, mnr. Eckardt,“ keer Dan wat weet as Carl eers met die Amerika-aanhef begin, hy geen einde het nie. „Mag ek u net terloops daarop wys dat die takhaar, soos u hom noem, leier van daardie ekspedisie geword het op spesiale aanbeveling van sowel die Britse as die Belgiese regerings want, soos u natuurlik weet,“ vly hy die miljoenêr, „loop die grens tussen die Belgiese Kongo en Uganda deur die meer.“

„Fouché het seker sy eie basuin geblaas en. . . .“

„Inteendeel, Fouché is ’n stil, bedaarde soort man. Nee, prof. James Stuart, een van die lede van die ekspedisie, het my dit self gesê. Boonop het dit destyds, toe die ekspedisie geloods is, in talle koerante gestaan.“

„Dan is dit soveel erger dat so ’n man soos Fouché sy ore nie alleen uitleen aan wilde wolhaarstories nie, maar dit selfs vir ’n soort evangelie aan my geselskap oordra. Dis ’n verregaande skande en as die volk miskien omrede daardie storie befoeterd is, looi ek hulle waaragtig van ’n kant af en. . . .“

„In daardie geval,“ en Dan Patterson se swart oë flits, „sal u my noodsaak om u safari vaarwel toe te roep. U het, met alle eerbied gesê, geen benul van hoe om met hierdie mense te werk te gaan nie en. . . .“

„Wat skinder julle twee?“ ’n Slanke vrouefiguur met ’n kakiehempe en -broek aan, wat geen jota aan haar mooi postuur afdoen nie, kom met ’n ligte heupswaaitjie aangestap en haak verliefderig by Carl in. Dan kry swaar om nie op sy tande te kners nie. Emily Eckardt, Carl se tweede vrou, skat hy byna die helfte

jonger as Carl, maar hoewel sy vir die skyn so uiters liefvallig teenoor haar ryk eggenoot optree, het hy lankal ontdek dat dit meer oor die halsbandjie as oor die hond is. Agter Carl se rug is Emily, om dit sag uit te druk, ewe sjarmant jeens haar stiefseun Bertie, wat seker nie baie jare jonger as sy is nie. Emily het ook nie geskroom om haar flikkers by die wewenaar Dick Norton te gooi nie. Dan was egter safarileier en wat die geselskap onderling aanvang, is nie sy verantwoordelikheid nie. Sy het net een of twee keer met Dan probeer oorvriendelik wees, maar hy het haar baie gou deur sy houding laat verstaan dat sy elders moet geselskap gaan soek. Sedertdien het Emily die safarileier links laat lê, maar wanneer sy ook al die kansie kry, probeer sy hom altyd verkleineer of selfs openlik met hom die spot dryf. Carl is so verlief dat hy niks verkeerds in haar houding of gedrag kan of wil raaksien nie.

„Ons skinder nie, my liefling,“ antwoord Carl ewe liefvallig. „Patterson beweer die volk is nukkerig. . . e. . . skrikkerig vandat hulle daardie sot storie by die Albertmeer gehoor het en. . . .“

„Miskien glo mnr. Patterson dit dalk self, Carl-lief,“ en sy glimlag liefies vir Dan.

„Mevrou, ek het geen bewyse dat daar iets in die storie, noem dit ’n legende as u wil, steek nie, maar ek is ook nie so halsstarrig om prontuit te sê dis onsin nie. In hierdie wêreld. . . .“

„Daar het jy dit!“ roep sy uit. „Dan Patterson, die grootste grootwildjagter in Afrika laat hom deur ’n blaas ertjies op loop jaag. As ek ’n man was, sou ek my waarlik skaam. . . .“

„Daardie storie is al baie lank bekend onder die swart stamme, Mevrou. Fouché het maar net bevestig wat hulle al geweet het.“

„En as hulle dit, volgens jou, geweet het, waarom raak hulle nou skielik onrustig of wat jy dit ook al wil noem?“ vra Carl.

„Omdat geeneen van hulle, behalwe miskien Nguo—en hy sal my volg al gaan ek sonder wapens tussen ’n klomp leeus in—geweet het presies waar die Witgodin en haar tierstam woon nie. Afrika is groot en elkeen het ’n ander wildernis as verblyfplek genoem, maar Fouché beweer dat daar alle aanduidings is dat ons, as ons aanhou, reguit in die witgodin se gebied sal infoeter. Daarom. . . .“

„En watter aanduidings het hy en op watter gesag praat hy?“ val Emily vir Dan in die rede. „Of was hy dalk al daar?“

„Geen blanke was nog ooit daar nie, en as daar een was, het hy nie weer teruggekeer na die beskawing om sy verhaal te vertel nie, Mevrou. Wat Fouché se gesag betref: hy praat met die kennis van

'n man wat Afrika en sy inboorlinge ken, 'n man wat, soos enige verstandige Afrika-kenner ag slaan op wat hy hoor. Ek het hom nog nooit tevore ontmoet nie, maar nadat ek tien minute met hom in gesprek verkeer het, het ek besef dat ek te doen het met 'n man wat weet waarvan hy praat en dis vir my genoeg. En wat die aanduidings betref, 'en Dan Patterson kyk Carl en sy vrou beurte-lings vas in die oë, „daar is die volgende: „Dit moes u opgeval het dat ons van gister af geen inboorlinge gewaar het nie, selfs nie toe ons daardie renoster geskiet het nie. Dis veelseggend want gewoonlik wanneer daar wild geskiet word, verskyn die in-boorlinge asof uit die aarde om aan die fees deel te neem en. . .”

„H'm, ja dit het my opgeval,” gee Carl hom gelyk, „maar hulle kan dalk self iewers fees vier. As dit ál aanduiding is. . .”

„Dit is nie,” keer Dan met klem. „Mnr. Eckardt, u het self gisteraand gesê dat dit opmerklik is hoe besonder baie groot- en kleinwild hier skielik verskyn het in die wildernis en dit niteenstaande die feit dat ons in 'n wêreld is wat behoort te wemel van inboorlinge. Ons is, soos u weet, binne enkele dagreise van die sameloop van die grense van die Belgiese Kongo en die Soedan om van Uganda se inboorlinge nie te meld nie. Nou hoe verklaar u die baie wild, wild wat daarby besonder mak skyn te wees.”

„Ek weet nie en dit raak my ook nie,” brom Eckardt. „Solank ek kan skiet is ek doodgelukkig, man.”

„Wat is Fouché se mening?” Emily glimlag asof sy wil sê: borduur nou maar voort op jou storie.

„Hy skryf dit juis toe aan die feit dat dit op die grens van die wit koningin se gebied is waar geen inboorling dit sal waag om in te gaan nie. Hulle vrees daardie vrou en haar wilde vrouestam meer as die kwaaieste bosgod in die hele Afrika.”

„So?” Eckardt gryns. „En hoe, sê Fouché, sal ons die grens van hierdie legendariese koningin herken. Is dit miskien met bakens aangedui of met doringdraad?” Hy lag diep uit sy ruime buik uit.

„Wie weet, Skat,” merk Emily op, „dalk sit Bert en Dick Norton nou al heerlik en gesels met hierdie wit inboorlingvrou. Ek sê inboorlingvrou, want ek glo vir geen oomblik dat sy 'n blanke is nie—gestel vir die oomblik sy bestaan werklik.”

„Die wit koningin,” sê Dan, „het haar grenswagte, volgens Fouché, en hulle laat vreemdelinge in geen twyfel oor waar hulle hulle bevind nie. Sodra 'n onbekende opdaag, gons die gifpyle met hul bloedrooi geverfde stele deur die lug en wie so dwaas is om die sonderlinge pyl te veronagsaam, nou ja, wat van hulle word, weet

geen mens nie, hoewel elkeen kan raai. Kan u nou begryp hoekom ons draers. . .”

„Patterson,” keer Carl weer met sy groot hand opgehef, „het jy al ooit jousef die volgende vraag gestel: gestel so 'n vrouestam, so 'n moderne soort woeste Amasone-bende bestaan wel, hoe is dit dan dat hulle nie uitsterf nie? Geen mens kan tog vir ewig leef nie.”

„Ek het Fouché die vraag gestel en sy antwoord was dat, volgens hy verneem het, die stam van tyd tot tyd jag maak op naburige swart stamme en soveel mans gevange neem as wat hulle kan. Die mans word nooit weer gesien nie, maar die feit dat hierdie wildes hulle vang en nie doodmaak nie, skyn daarop te dui dat hulle hul gevangenes aankeer vir voortplantingsdoeleindes. Verder is niks omtrent hulle bekend nie, behalwe dat hulle in 'n soort heilige woud bly—die rand waarvan glo gekenmerk word deur 'n hele streep reuse-rotse, gitswart en seepglad en. . .”

„Natuurlik vulkaniese klippe of stukke van 'n meteor,” merk Emily op.

„Kan wees, maar so lui die oorkondes Mevrouw. Ewewel, hulle is baasskuts met hul boë en rooi gifpyle. Of daar pyle met ander kleure is, weet niemand nie.”

„Jy sê,” gaan Carl voort, „dat die koningin se grenswagte eers naderende vyande waarsku. Dit rym nie met die wildes se bloed-dorstigheid nie. Ek dink die vroumense skiet net sleg, dis al.”

„Moontlik doen hulle dit onder invloed van hul koningin wat, as sy wit is, seker 'n bietjie beskawing in haar bloed het, mnr. Eckhardt. Dis waarskynlik ook die rede dat die vroue, volgens die enkele inboorlinge wat die wagte 'n oomblik onder oë gehad het, nie naak loop soos die gewoonte hier rond is nie, maar almal in tierveldrag geklee is. So 'n velddrag bied natuurlik heelwat beskerming aan die draers se liggeme, veral as hulle vrouens is. Ewewel, dis vir u om te besluit wat u gaan doen. Ek, as u safarieleier, word betaal om bevele uit te voer, maar aangesien ons nie verder kan gaan met die jeep nie, sal ons draers nodig hê en sonder hulle. . .”

„Ons gaan natuurlik voort,” bulder Carl en Emily klap haar hande soos 'n skooldogter wat verneem dat sy na 'n rolprent-vertoning gaan. „Ek verwag dat jy Nguo sal gelas om te sorg dat sy draers reg is wanneer ons môreoggend trek, Patterson.” Hy kyk na waar sy woonwa onder 'n boom langs 'n spruitjie staan. „Hulle het darem die omgewing taamlik skoon- en oopgekap. Mens kan nou asemhaal.”

„En slange, goggas en roofdiere sien voordat hulle op jou be-land,” las Emily by, maar sy kyk met taamlieke groot oë na die woud rondom hulle wat een aaneengekoekte boskasie van slingerplante, rankgoed en woudreuse is waardeur die middagsonnetjie nie ’n enkele straal kan deurskiet nie.

„Wat is die naam van hierdie spruit?” vra Carl aan Dan asof die saak rakende die opstandige draers finaal afgehandel is.

„Ek weet nie, mnr. Eckardt, behalwe dat dit ’n sytak is van die Bergrivier, soos die Wit Nyl hier genoem word. Die inboorlinge noem die rivier hier die Bahr-el-Jebel. Die bergagtige heuwels daar links is die Kukuberge en regs van die rivier loop die Arjubergreeks.

„As mens met die Bergrivier langs hou—sonder vervoer natuurlik—kry jy later ’n moeraswêreld waar ook baie wild is, maar,” en Dan glimlag sinies, „glo geen Rooipyl-draers nie.”

Hy wou net wegstap toe ’n paar skote naby die kamp klink en kort daarop verskyn ’n jong man en ’n ouerige man tussen die oerwoudbosse uit. Hulle drafstap vinnig nader terwyl die jongman al van ver af skreeu: „Die wêreld is vervuil van die wild, pa.”

Bertie Eckardt, wat in Afrika sy 23e verjaardag gevier het, is so opgewonde soos ’n skoolseun.

„Volop wild en ander goed,” kom dit in ’n hoë falsetto stem van die ouer man wat ’n volbaard dra en eers gaan staan om ’n sigaret aan te steek.

„Seker gewapende vroue,” spot Emily toe haar stiefseun en Dick Norton naderstap.

„Vroue?” Bertie glimlag sy stiefma toe, maar kyk haar nietemin vraend aan. „Sou daardie tierveldraers dan vroue gewees het, Dick?” Hy kyk na sy metgesel.

Carl sowel as Emily se oë rek terwyl Dan met uitdrukkinglose gesig in sy spore bly staan.

„Wat bedoel jy, Bertie?” Carl se stem is growwer as gewoonlik.

„Vertel Dick,” sê hy. „Jy het mos daardie twee gesigte gesien, nie ek nie? Ek sweer nog dis tiers wat jy gesien het en...”

„Nog nooit!” roep die ander uit. „Julle moes ons so pas hoor skiet het, of hoe?” vra hy agterna.

„Ja, ons het. Vertel,” jaag Emily hom aan.

„Ek is waaragtig nie bang nie,” begin Dick en leun op sy geweer, „maar ek moet erken dat toe ek skielik opkyk en in plaas van die bospapegaai te sien wat ek bokant my kop gehoor het en wou plattrek, eers ’n tier gewaar wat na my loer, toe gee my hart ’n

lelike ruk. Ek wou net aanlê, toe merk ek dat dit geen tier is nie, maar ’n gitswarte wat in ’n tierveld geklee is. Die kop was sonder hare—altans so het dit vir my gelyk, want toe ek nog my oë knip om weer te kyk, is die gedaante weg. Wel...”

„Jy maal, man,” knor Carl, maar Dick sê dadelik: „Wag, dis nie al nie, Carl. Geen tien tree verder nie, in die wildspaadjie, het twee van die gedaantes op die grond verskyn. Elkeen het ’n pyl-en-boog in die hand gehad...”

„En elke pyl was bloedrooi geverf, Pa,” las Bertie by.

Emily se mond gaan oop om iets te sê, maar terwyl sy nog sukkel om haar woorde agtermekaar te kry, vervolg Dick al weer:

„Hierdie keer kon ek hulle beter beskou, want hulle het met hul rooi pyle in hierdie rigting gewys en deur gebare my laat verstaan dat ons moet omdraai en padgee. Dit was...”

„Snert!” bulder Carl. „Gaan aan.”

„Was dit toe vroue?” vra Emily, taamliek hees.

„Hulle het in ’n skaduweekol gestaan en ek kon nie behoorlik sien nie. Dis al byna skemer daar agter in die woud, Carl. Een ding is seker: hul koppe is kaalgeskeer, kaal soos ’n volstruiseierdop. Ek wou net begin gebare maak om hulle uit te vra, toe Bertie wat ’n entjie agter my was, om die draai kom, en...”

„En ek sien net vir Dick asof versteen staan, kyk rond, gewaar die tiergedante effens links van hom en ek lê aan, maar toe verdwyn die ding soos blits. Dick sê daar was twee mense, maar ek het net een gesien. Ewewel, ou Dick,” sê hy uit die hoogte, „’n bang mens...”

„Dit was inboorlinge in tierveldrag,” roep Dick vererg uit.

„Heel moontlik,” sê Carl, „heel moontlik. Dan, vertel bietjie jou storie. Kom ons gaan na die woonwa toe sodat ons iets kan drink,” en hy lei hulle terug.

Onderwyl hulle drink, dis Dan weer die verhaal van die wit koningin op. Toe hy klaar is, sê Dick: „Daar het jy dit. Dit was g’n tiere nie, Bertie. Terloops Bertie het, na ek meen, een raakgeskiet want toe ons by die plek kom waar hulle verskyn en verdwyn het, het daar so ’n tree of twee-drie dieper die woud in bloedspatsels aan die boomblare gesit. Ek wou nie te diep in die wildernis infoeter nie, want ’n mens kan lig verdwaal, hoewel Bertie met alle geweld wou agterna gaan.”

„Verstandig, Dick,” merk Carl op. „Bert, jy moet jou voortvarendeheid laat staan, kêrel. Die oerwoud is genadeloos.” „Wel,” en Dan staan van die kampstoeltjie af op, „wat sê u nou,

mnr. Eckhardt?"

As Dan gedink het Carl sou van mening verander na Bertie en Dick se storie, het hy hom deeglik misgis.

„Dan, ons gaan voort. Ek gaan my van geen inboorling allermins 'n klomp vroumense, van die jagveld laat weghou, hoor! Wat sê julle?" Hy kyk na sy vrou en seun en Dick Norton.

„Maar natuurlik gaan ons voort," sê Bertie. „Wie skrik dan vir koue pampoene?"

„Mooi!" roep Emily uit en sy kyk na Dan. „Daardie spul wildes wil natuurlik net keer dat ons nie hul troppe wild staan en uitroei nie. En wat kan 'n pyl en boog doen teen 'n gewapende man?"

Dick Norton is al een wat niks sê nie, maar ingedagte aan sy drankie proe-proe.

„Wel, Dick?" Emily kyk hom uitdagend aan. „Hoe lyk dit vir my jy is bang, jong?"

„Nee, nie bang nie, Emily, maar dit betaam ons om, na wat Patterson vertel het en wat ek self aanskou het, nie halsoorkop tot 'n besluit te raak nie. In hierdie oerwoud waar jy plek-plek geen twee treë voor jou kan sien nie, beteken 'n pyl en boog soms veel meer as 'n moderne geweer, Emily, en. . ."

„Patterson?" Carl kyk Dan skerp aan. „Wat sê jy?"

„Julle ken my mening," kom die antwoord. „Persoonlik sê ek: draai om en laat ons 'n ander koers inslaan. Wild is nie skaars nie en. . ."

„Jy weier dus om voort te gaan?" Carl kyk hom dreigend aan.

„Nee, ek weier nie, ek waarsku julle net. Ek sal my bes doen om my kontrak na te kom en julle te beskerm sover ek kan, maar verder waarborg ek niks."

„Ek sal saamgaan," sê Dick, „want as daar dalk gevaar dreig, moet ons saamstaan, dis al. Waarheen kan ek op my eentjie aanpiekel in elk geval?" vra hy met 'n geforseerde laggie agterna. „Dis net jammer dat Bertie op hulle geskiet het."

„Hoekom?" Carl blik sy seun trots aan. „In die skemering van die woud kan jy maklik 'n fout maak en hoekom loop hulle dan in verspotte tiervelle rond?"

„Mnr. Norton het gelyk," sê Dan dankbaar vir die wewenaar se bietjie steun. „As een van die vroue gewond is, kan hulle later uit hul pad gaan om moeilikheid te maak. Maar dis nou gedane sake. Ek gaan met die volk praat," sê hy en stap weg.

„Sê maar niks van Dick-hulle se avontuurtjie nie," roep Carl hom agterna.

„Pa," sê Bertie, „besef Pa dat as ons kontak maak met hierdie stam en hul kamtige wit koningin, foto's van hulle kan neem en gegewens kan insamel, ons nie alleen 'n fortuin in Amerika sal uitslaan nie, maar ook wêreldroem sal inoes?"

„Skote, my seun," roep Carl uit en skink weer vir hom 'n stywe whisky in. „Kyk, gaan sê vir Patterson hy moet die volk gelas om ordentlike vure te maak om die kamp om die roofdiere weg te hou. Emily, my liefling," maan hy besorg agterna, „jy moenie vanaand weer buite rondstap nie. Ons is nou in 'n onbekende woeste oerwoud en nie buite op die vlaktes nie. As jy iets moet oorkom..."

„Wees gerus," en sy knyp hom speels aan die oor. „Jou vroujie sal die versigtigheid self wees, hoor. Die tropiese maan is vir my darem so bekoorlik," en sy knipoog vinnig vir Dick terwyl sy buk om haar leë glasier neer te sit op die gras langs haar.

Dick wat die mening agter die opmerking gesnap het—hy en Emily het menige aand as almal slaap die tropiese maan gesit en bewonder—knik vinnig terug en begin behaaglik aan sy sigaret te suig.

Die Eckardt-kamp het daar vreedsaam genoeg uitgesien. Die maan het in al sy glorie 'n sagte skynsel oor die slapende kamp gewerp. In die woonwa het Carl heerlik op die naat van sy rug gelê en snork terwyl Emily oorkant hom op haar ingeboude bed met groot oë na die dak gelê en tuur het, 'n bitter trek om haar mond. Carl se gesnork het haar senuwees al rou geskaaf, maar, en sy gryns alleen-alleen in die donker, sy wou ryk trou en sy het. Die prys? Sy sug: dit is nou eenmaal die mens beskore om vir alles iets op te offer wat jy dolgraag wil besit. In haar geval moes sy dag en nag toneelspeel en haar eie gevoelens gedurig onderdruk, 'n taak wat in die groot New York met sy pret en plesier nie so swaar was as hier in die oerwoud nie. Sy verwens die dag toe sy ingestem het om saam te kom. Sy het gemeen dit sou ontvlugting vir haar wees, maar dit was net die teenoorgestelde.

Die nuwigheid van die safarilewe het spoedig weggesmelt onder die stikkende tropiese son, die stofwolke van die oop vlaktes en die stikkende benoudheid van die allesoorheersende oerwoud met sy tallose gevare wat jou enige oomblik in die mees onverwagte vorm kon oorval. Maar gelukkig is Dick Norton daar. Die gedagte aan die aanvallige wewenaar laat haar skielik op haar polshorlosie met die verligte wyserplaat kyk. Dis halftwaalf. Tyd dat sy begin te